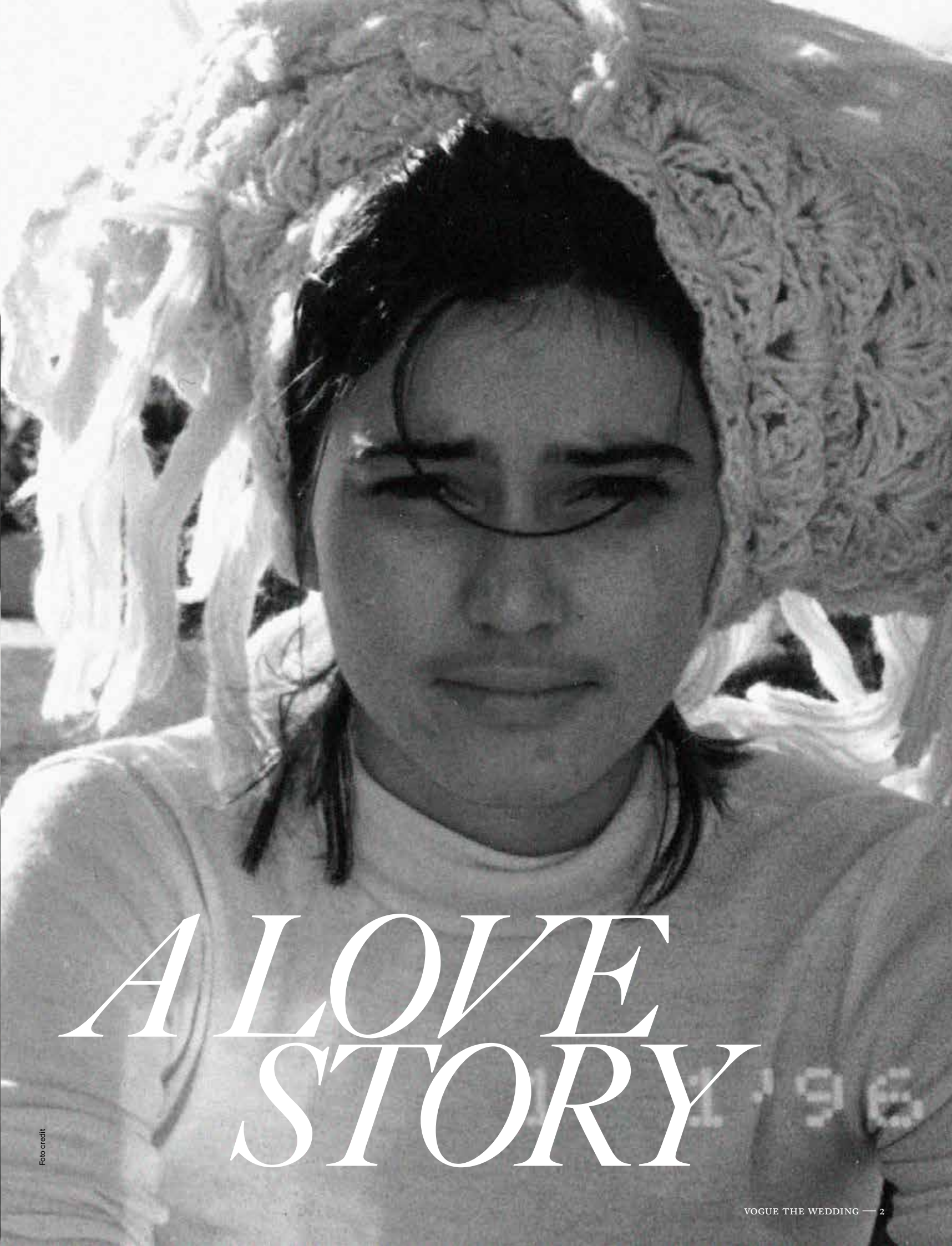

Model Andre van Noord en kunstenaar MARISCA VOSKAMP trouwden twee keer met elkaar, maar deden elkaar nooit een BELOFTE. Ze geloofden in VRIJHEID, om te zijn wie je bent, om te veranderen. Maar uiteindelijk losten ze de grootste HUWELIJKSGELOFTE in. Ze bleven BIJ ELKAAR tot zijn dood hen scheidde.

— TEKST MAARTJE LATERVEER, FOTOGRAFIE XXXXX

A LOVE STORY

Foto credit

H

Het huwelijk tussen Andre van Noord en Marisca Voskamp eindigde zoals het begon: hij en zij keken elkaar diep in de ogen en hadden geen woorden nodig. ‘Wat moesten we zeggen? ‘Ik hou van je.’ Die vier woorden waren lang niet toereikend voor al het andere wat Marisca haar man nog wilde zeggen. Maar dat gaf niet, want dat wist hij. Bij hem was het precies eender. Ze wisten al lang dat hij zou sterven. Ze hadden tijd gehad om afscheid te nemen, in woorden, in daden, in alles waarmee je vaarwel kunt zeggen tegen je grote, enige, ware liefde. Je zielsverwant. Wij waren twee fietsen die tegen elkaar aanleunen en geen standaard nodig hebben, zegt Marisca, op een bankje voor hun huis, in de eerste lentezon na de winter waarin Andre stierf. Twee wilde kinderen die haptten uit het leven, typte Andre voordat hij ging, in wat hij ‘Afscheidsbrieven aan Marisca & klein journaal van gebeurtenissen’ had gedoopt.

“Wat zijn we sterk en gelukkig geweest samen. Ik kan me nog steeds herinneren hoe ik je naar het toilet volgde in de kroeg bij de Supperclub. Het begin van alles.”

Het begin was 21 juni, de langste dag van het jaar, een avond in 1996. Marisca zat met liefdesverdriet in de Supperclub, waarvan een vriendin van haar eigenaar was. Die vriendin, Guda Stoop, stelde haar voor aan Andre. Marisca dacht: wegblijven bij die gozer. Andre dacht: hebben. Hij zei: wat heb je een lekkere k... – hij kon er nog net kuiten van maken. ‘Hij heeft me de hele avond gevolgd,’ vertelt Marisca, op een bankje in de tuin van het huis op de Zaanse dijk waar ze tien jaar geleden naartoe verhuisden vanuit Amsterdam-Zuid. ‘Hij volgde me zelfs tot in het toilet. Ik kwam niet van hem af.’ Want hij wist: zij is het.

Dus hij heeft haar veroverd. Gegrepen, zoals hij het zelf noemde. Hoe dan ook liet hij zich niet meer afschepen. ‘Die eerste dag nadat we elkaar hebben ontmoet,’ vertelt Marisca, ‘hebben we – zonder seks of wat dan ook – alleen maar onder de dekens gelegen en naar elkaar gekeken. En gepraat.’ Ze wist niet eens dat hij een wereldberoemd model was. Op zijn 21ste werd hij ontdekt tijdens een concert in Paradiso en al gauw was hij met zijn verpletterende uitstraling, goed lijf en rock-’n-roll swag een hit in Parijs en Milaan. Hij werkte met Kate Moss, later ook met Charlize Theron en met Sharon Stone. Wat heet, later zou hij ‘s Neerlands meest beroemde mannelijke model zijn, beroemder in het buitenland

dan in onze polder, met in memoriams in internationale modebladen die schrijven dat ‘Le plus beau mec du monde est mort’. Hij behoorde tot de meest beroemde gezichten van de mannenmodewereld en zijn verschijning, een mix van Alain Delon, Iggy Pop en William Dafoe, is daarna niet meer gesignaleerd. ‘Hij bewoog zich moeiteloos, als een koorddanser, door alle verschillende modestijlen heen,’ vertelt Marisca. ‘Maar zijn modellenstatus kon hem niet veel schelen – hij poseerde niet voor de belangrijkste fotografen. Deed alleen shoots waar hij achter stond. Hij was zelf immers fotograaf.’

Maar op die eerste dag wist ze dat allemaal nog niet. Zijn aantrekkelijkheid was haar nog niet opgevallen, althans, dat was niet waar het om ging. ‘Onder de dekens vond ik dat hij heel mooi lachte. Zo’n mooie lach. En dat iemand zo veel tijd voor je nam, zo dicht bij je kan komen. Het gaat in de liefde ook om het moment waarop je elkaar leert kennen. Wij waren echt ontwapend toen we elkaar leerden kennen. Het was een film.’

Vandaag moet er worden getrouwd

Hun leven is ook net een film. Na een maand woonden ze samen, na een halfjaar was Marisca zwanger van Parker, hun oudste zoon. Die is nu 21 en hard op weg de modellenwereld te veroveren met zijn bijzondere voorkomen, net als zijn charismatische vader. Toen Parker acht maanden oud was, in augustus 1998, trouwden Andre en Marisca zomaar, spontaan, in een dorpje genaamd Page bij Lake Powell in de Nevada. ‘We hadden een prachtige reis van drie weken door de Grand Canyon en over de Colorado-rivier gemaakt, met de speedboot over Lake Powell,’ vertelt ze. ‘Het leek wel een huwelijksreis zo mooi, dus toen zeiden we tegen elkaar: dan moeten we ook maar gaan trouwen.’ Dus dat deden ze, de ochtend voor ze de boot op gingen. Vandaag moet er getrouwd worden, zei Andres best man en goede vriend Ward, met wie zij samen reisden. (Andre en Ward kenden elkaar vanaf Andres eerste opdracht. Later vertrokken ze samen als jonge twintigers, bruisend van energie, naar Parijs op zoek naar kansen, avontuur en wat het leven nog meer te bieden had. Vanuit Parijs is Andre erin geslaagd zijn carrière verder uit te bouwen.) Met zijn drieën gingen ze naar de plaatselijke rechtbank, waar ze eerst nog moesten wachten tot de rechter klaar was met de veroordeling van een indiaan. ‘De rechter zelf was ook een indiaan,’ vertelt Marisca. ‘Hij had, totaal onvoorbereid, een speech die zo mooi was, zo bijzonder, dat we hem vroegen of hij hem wilde uitschrijven. Geen probleem, zei hij, doen jullie maar eerst je boodschappen voor de reis, als je klaar bent, heb ik de tekst klaar. Had hij hem helemaal mooi uitgeschreven, in schoonschrift.’

Die toespraak heeft ze nog, net als het groene baseballpetje dat

Ik voel me
VEILIG bij jou,
Marisca, al *mijn*
hele leven lang.
Of in ieder
geval *zolang* we
SAMEN zijn’

Andre die reis kocht en sindsdien altijd droeg, met Las Vegas erop. ‘Want in Vegas wilden we niet trouwen,’ zegt Marisca. Ze lacht en zet de pet op, vaalgroen inmiddels, de s van Vegas is niet meer te lezen. Las Vega. Hun enige getuige was baby Parker, en Ward. Het was vijftig graden Celsius, Marisca droeg een T-shirtje (‘wel wit!’) met rokje en slippers. Toen ze na drie weken terugkwamen van de reis kocht Andre in een souvenirwinkelje twee zilveren ringen, en hij graveerde zelf de hartjes erin.

“Het spijt me zo dat ik niet bij je kan blijven. Dat ik je niet meer kan geven, meer leven bedoel ik. Ik had nooit gedacht dat mijn einde zo vroeg zou zijn. Dat denk ik nog steeds niet. De tijd vliegt echt.”

In 2002 trouwden ze nog een keer, omdat het niet lukte om de Amerikaanse bruiloft in Nederland rechtsgeldig te krijgen. Inmiddels was dochter Bess ook geboren, en ze wilden het voor de kinderen goed geregeld hebben. ‘We hadden voor Parker en Bess ook ringen laten maken, we trouwden met ons vieren.’ Deze keer ging alles volgens het boekje: zij in een witte jurk, Andre in pak, hij haalde haar op bij haar ouderlijk huis, ze trouwden in Gorssel, waar zij vandaan komt. De avond ervoor had hij een vrijgezellenfeest gekregen. Hij was daar zo lam geworden dat hij de dag van de bruiloft amper nog op zijn benen kon staan. Woedend was Marisca, zeker →

XXXXXXXXXX. Nam il
inullor eperit, to modigen istium
lit eic tent, saperis ut estiam
volor arum dolend as acilit
qui qeatem non corepelit etat.

‘Ik kan me nog steeds **HERINNEREN** hoe ik je naar het toilet volgde in de kroeg bij de *Supperclub*. **HET** **BEGIN** van alles’

toen hij ‘s avonds als een blok in slaap viel terwijl het feest nog moest beginnen. ‘Toen ben ik maar alleen gegaan,’ vertelt ze, met een plotse twinkeling in haar ogen, ‘en ik heb een topavond gehad.’ Net als toen kan ze er wel om lachen. ‘Ach ja, ik wist met wie ik ging trouwen.’ Andre was ook een wilde man, die het leven met volle teugen leefde. Dat bracht gulle, mooie, aanstekelijke momenten. Hij kon ineens zijn kleren uittrekken en de beek in springen als het mooi weer was. Op een zomeravond voeren hij en Marisca eens met vrienden in een bootje, toen zij ineens ‘Schipper ahoy’ hoorden en achter zich keken, zagen ze daar Andre in zijn nakie met een grote smile bungelen aan een lage brug waar ze net onderdoor waren gevaren. Als ze in Frankrijk op vakantie waren in het zomerhuis van goede vrienden, dan ging hij strak in pak naar de boulangerie in het dorp. ‘In zijn oldtimer Mercedes, die vaak gepoetst moest worden om te blijven glimmen,’ vertelt Marisca met een glimlach. ‘Alles in het leven moest zijn glans bewaren tot aan zijn einde en wij hebben hem beloofd dat wij die traditie in ere zullen houden.’

Adam en Eva in Frankrijk

Dat huis, groot en Frans op een ruige klif, was hun paradijs. Zoals hun goede vriendin en eigenaar van het huis zei op de begrafenis: die plek paste Andres romantische ziel goed. Er was geen internet, geen tv, er waren geen burens, geen winkels en er veranderde bijna niets door de jaren heen. Ze zaten op zelf gemaakte meubels, maakten vuur voor de barbecue, dan pakte Andre zijn gitaar en zong zijn zelfgeschreven levensliederen met de passie van Jacques Brel. Er was een rivier, waar hij en de kinderen – later, in 2011, kwam Korneel er nog bij, de benjamin – er een sport van maakten om vanaf de rotsen van steeds grotere hoogten het water in te springen. De toeren werden steeds Halsbrekender, steeds adembenemender, maar het ging altijd goed. ‘In het water was hij vrij,’ zegt Marisca. ‘Sowieso in Frankrijk, daar hadden we een soort Adam en Eva-gevoel. Het was er zo onaangestaan, onaangeraakt en onaangepast, zo los van de buitenwereld. Er was alleen natuur en iedereen die daar verbleef kon “vrij” zijn gang gaan, waardoor er juist een respectvolle saamhorigheid ontstond. We dronken en aten altijd met een groot gezelschap. We maakten met de kinderen onze eigen avonden met optredens, dans en genoten van elkaars gezelschap tot diep in de donkere nacht.’

‘Ik voel me veilig bij jou, Marisca, al mijn hele leven lang. Of in ieder geval zolang we samen zijn. Er zijn zoveel dingen die ik voel. Je hebt me drie prachtige kinderen gegeven. Het kopen van een huis dat jij vond. Je hebt me wel overtuigd hoor.’

Het huis dat Marisca vond, een jaar of tien geleden, is een voortzetting van het Frankrijk-gevoel en het huis waar we nu achter in de tuin zitten, in de prille lentezon. Het is van hout en staat op een dijk in de Zaanse Polder. Uitzicht op een beek, een molen, weilanden en groen, veel groen. Een schril contrast met het chique Amsterdam-Zuid waar ze eerst woonden. ‘Het was tijd om iets te veranderen,’ vertelt Marisca. ‘Ik wilde een omgeving dichterbij de natuur en minder prikkels voor de kinderen. Weg van het drukke en gejaagde leven in de stad en de stadsnormen. We wilden onze kinderen bewust opvoeden, tot volwassenen die zich met elkaar verbinden, elkaar helpen en ook alleen kunnen zijn, en die begrijpen dat het niet om uiterlijk draait. We hebben ook regelmatig familiebeeraad, waar iedereen kan zeggen wat hem dwarszit en zo proberen wij van elkaar te leren en onszelf te blijven ontwikkelen.’

Zij zag in dit huis wat Andre niet meteen zag. Hij deed het voor haar, omdat zij buiten wilde wonen. De eerste nacht, zei hij vlak voor zijn dood tegen het Parool, dacht hij: wat doe ik hier? Maar al gauw voelde hij de vrijheid die Marisca bedoelde. ‘In de stad zie je jezelf continu in etalageruiten, hier zie je nergens een weerspiegeling, daardoor wordt het innerlijk belangrijker. De kinderen worden niet al heel jong verleid tot consument, en je bent zo heerlijk vrij. Je loopt ‘s ochtends zo in pyjama of blote kont de tuin in.’ →

‘Ik denk dat **LIEFDE** niet gaat over het perfecte **PLAATJE**, maar juist over het **imperfecte plaatje**’

In dit huis vonden ze de rust en schoonheid waar ze naar verlangden. Daar woonden ze ver weg van een wereld waarin zo veel regels gelden en zo veel hokjes zijn waar je in moet passen. Daar vonden ze een thuis. Het was de plek waar Andre het liefste was. ‘Niemand verwachtte het,’ vertelt Marisca, ‘maar ik wist het van het eerste moment: hij is echt een family man. Hij reisde de hele wereld over, was veel weg voor klussen, dan weer naar Londen, dan weer naar Milaan. Maar dan was hij eenzaam. Wij waren zijn thuisfront.’

In dit huis hebben ze hun derde kind gekregen, op een moment dat ze dat helemaal niet meer verwachtten. ‘Van alle kinderen weet ik precies wanneer ze gemaakt zijn. Parker op kamer 32 in hotel Manzi op Leicester Square in Londen. Bess op Jamaica. Korneel, de jongste, is hier in de slaapkamer gemaakt.’

Geheim van een goed huwelijk

In dit huis hebben ze ook vreselijke ruzies gehad. Want Andres onoverwinnelijke levenshouding kende ook schaduwzijden. Er waren ook drugs en drank. Er is zelfs een moment geweest waarop ze bijna gingen scheiden. Maar hun twee goede vrienden Sander en Jolie, die van het Franse paradijs, die niet met en ook niet zonder elkaar kunnen, zeiden: ‘Jullie gaan gewoon weer naar Frankrijk.’ Dat deden ze, en ze bleven bij elkaar.

Jaren geleden, toen ik Andre een keer interviewde voor Vogue, verklapte hij mij zijn geheim van een goed huwelijk: ‘Je kunt alleen maar bij elkaar blijven doordat je niet je eigen gelijk kan blijven halen. Je kan alleen maar zolang bij elkaar blijven door problemen op te lossen, in plaats van te zeggen: flikker maar op. Natuurlijk hebben wij ruzie gehad. Er zijn genoeg momenten geweest waarop we uit elkaar hadden kunnen gaan. Maar we gingen niet, ik wilde “ons” niet kwijtraken omdat ik mezelf niet kan vormen.’ Leert Marisca jou iets, vroeg ik hem? ‘Zij heeft het mij gegeven om op me te wachten tot ik mezelf zou zijn, rustiger, de man die ik nu ben. Ik was altijd een heel roekeloos mens. Voor mezelf vooral. Het is moeilijk om mee te leven, en zij heeft op me gewacht. Dat is iets heel moedigs. Daardoor ben ik degene gebleven die zij altijd in mij heeft gezien.’

Dit is Marisca’s geheim: ‘Ik denk dat liefde niet gaat over het perfecte plaatje, maar juist over het imperfecte plaatje. Zolang je kan zijn wie je bent, zonder oordelen, kun je groeien in je relatie en groeit je relatie ook. Die blijft nooit hetzelfde. Jij blijft ook nooit dezelfde. Dat zou je wel willen, of je zou het niet willen, maar je bent nooit constant. Toch moet je proberen datgene te blijven zien waarop je verliefd werd. Maar je kunt elkaar nooit een belofte doen. Aan het begin van onze relatie spraken we met elkaar af: we gaan elkaar nooit iets beloven. Je kunt wel pogen om een belofte waar te maken, maar je kunt nooit zeggen “We beloven dat het voor

altijd is”. Want “voor altijd” bestaat niet. Daarin konden we elkaar dus ook nooit kwetsen. Dat was heel fijn. Heel belangrijk ook voor een lange en gelukkige relatie: we lieten elkaar man en vrouw voelen. En we waren vrienden. Ik denk dat dat een van de redenen is waarom we zo lang bij elkaar waren, we hadden echt een vriendschap. We bleven elkaar altijd zien als wie die ander was. Terwijl die ander ook helemaal niet wist wie die was.’

Papa is er niet

In dit huis is Andre gestorven. Als je uit het raam van de woonkamer kijkt, kun je hem in de verte zien liggen. Ze zijn er met het gezin gaan proefliggen van tevoren om te kijken hoe dat nou ligt daar, in de Zaanse polder. ‘Het is net of hij er nog een beetje is. We zijn nog steeds ons gezin, alleen papa is er niet,’ zegt Marisca. Hij had nog geprobeerd een man voor haar te zoeken voor hij ging, maar dat wil ze niet. ‘Ik hoef niet meer een andere man. Ik heb iets gekend wat zo goed was. Welke lippen zal ik opnieuw willen kussen? Ik zal heus wel weer eens seks hebben met iemand, maar het zal altijd anders zijn. Andre en ik hadden waanzinnige seks, 22 jaar lang.’ Wat daar het geheim van is? ‘Veel ruzie maken, daarna het weer goedmaken, elkaar verleiden en elkaar elke keer opnieuw man en vrouw laten voelen.’

“Eerst zal het moeilijk zijn, en dan komt de tijd. Straks is het 1 dag, 1 week, 1 maand, 1 jaar. Ik hoop dat jullie veel - om mij - zullen lachen. Ik vond het heerlijk om jouw man te zijn, schatje. Mijn lief. Dank je voor al die jaren dat je bij me was.” —

XXXXXXXXXX Nam il inullor estium lit eic eris ut estiam volor arum dolend as acilit qui qeatem nelit etat.